

Publicerad 2006-03-17 00:20 av Hans Lundgren

Den här berättelsen är hämtad ur "Möten med änniskor och gudar" en samling berättelser från en vistelse i Svenska huset i Kavalla, Grekland.

Prästen i paradiset

Vi såg dem inte, men vi kände lukten då de kommit in.

Den lilla tavernan ligger på övre delen av gatan Omonias. I nedre delen är den stadens paradgata med flotta butiker och moderna hus. Här uppe, när gatan passerat helgedomen Agios Pavlou, stinker soptunnorna, putsen flagar. Mellan dundrande orangefärgade taxibilar och crossmotorcyklar kilar magra katter med lysande ögon.

(Vår grekiske vän säger att det är en mager ras, för att vi inte ska tro att de låter katterna svälta i hans land.)

De satt vid ett bord längre bort, närmast gatan. Vi såg inte när de kom, men en frän lukt av mysk eller myrra kom plötsligt och lade sig som ett främmande inslag i den välbekanta doftkartan.

Nyss flödade solljuset generöst över det glesa gatulivet. Nu har mörkret tagit gatan i besittning och döljer barmhärtigt de värsta skavankerna. När solskivan gick ned bakom Pangeon var det också signalen till människorna att öppna sina sinnen.

När vi anländer vid niotiden till tavernan är vi först och grillen är just tänd. Matborden med sina blåmålade stolar står inklämda mellan vitkalkade murar på gatans norra sida. Ovanför borden slingrar sig vinrankor och stora klasar av druvor i olika mognadsfaser hänger över oss.

Mittemot, på andra sidan gatan, jobbar far, son och sondotter. Dvs. far jobbar inte. Han sitter med ålderns rätt i en stol och ser på teve och övervakar med ett sömnigt öga verksamheten och sippar på sin ouzo. I det trånga rummet ryms grillen och en minimal beredningsbänk, de obligatoriska kylarna för läskedrycker och de kyllda trätunnorna med retsina. Retsinan här är från Limnos och en av de bästa som går att få tag i i Kavalla.

När den skarpa doften tar tag i oss ser vi också prästen och hans sällskap. Han i lång talar, grått helskägg, kedjerökande, framåtlutad med eldfängd, nyfiken blick. Den runda mössan har han inte på sig, kanske en vink om att han inte är i tjänst. Hur nu någon skulle kunna tro det. Att han är i tjänst. Mitt emot honom med stort rufsigt blekt hår och utmanande makeup, bara axlar, skarpröda naglar sitter föremålet för hans intresse.

– Självavård, fnissar någon sarkastiskt.

Sondottern har svårt med beställningen eftersom vi inte har något gemensamt språk, men efter ett tag har vi enat oss och hon kilar fram och tillbaka över gatan för att effektuera våra önskemål.

Sopbilen kommer som ett vrålande monster och ställer sig mitt i gatan. Stanken stiger plötsligt till illamåendenivå för att, när bilen dundrat vidare ner för Omonias, plötsligt försvinna. Doften från prästen tar överhanden igen.

Alla vuxna i vårt sällskap har smygittat på det originella paret, men ingen har sagt något. Det är först den 10-åriga flickan, som förstås noterat exakt detsamma som de vuxna, som likt barnet i Kejsarens nya kläder faller den första kommentaren:

– Hon ser ut som en man!

Just så är det.

Vi äter våra grillspett, sallader, tzatziki och andra smårätter och konsumerar lika många liter vatten som

retsina. Borden runt omkring oss har börjat fyllas med gäster, men nu har prästen och hans sällskap tagit
allas vår uppmärksamhet.

– Visst Är det så, påpekar någon, att adamsäpplet har fått sitt namn efter en legend som säger att en bit
av den förbjudna frukten fastnade i Adams hals?

– Dessutom, säger en annan, är det just det markerade adamsäpplet som brukar avslöja en man i
kvinnokläder!

En stillsam tystnad bereder ut sig. Vi anar alla att vi är med om något stort. Prästen, paradiset, den
förbjudna frukten, Adam och Eva. Vi repeterar tyst för oss själva bibelns berättelse om paradiset och
konsekvenserna av att de första människorna smakade på frukten från Kunskapens träd. Jag tittar åter i smyg
på prästen och transvestiten, på de vitmenade murarna, på de idylliska borden och vinrankorna som är
rummets tak och väggar. Paradiset.

Verkligheten drar bort som en dimbank och fantasin tar tag i mig. Sorlet lägger sig och gästerna vid de
andra borden med sina skarpa grekiska drag framstår för mig som bibliska figurer. Kan scenen i paradiset
upprepas igen? Kommer syndafallet åter? Vilka roller har prästen och transvestiten? Vem är Adam och vem
är Eva? Vem är Gud?

Tzatzikin är precis så vitlöksskarp som man kan kräva. Fetan syrlig och kärv och gör strävsamt motstånd i
gommen. Det citronindränkta fläsket gifter sig märkvärdigt väl med retsinan. Antagligen för väl.

Prästen och flickan har försvunnit från sina platser. Myskdoften har skingrats. Katterna sitter vid våra
fötter och tigger.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hans Lundgren med Poeter.se id #7524 innehar upphovsrätten